

Danielin kirja – sataviisikymmentäyksi

Mandirin symboliikka: jumalallisen ja inhimillisen yhteyden salaisuuksien paljastaminen

Jeff Pippenger
2024-03-22

Ne kaksi sauvaa liitetään yhteen, jotta niistä tulee yksi temppeli. Luku neljäkymmentäkuusi on temppelin vertauskuva, ja pohjoisen valtakunnan pakkosiirtolaisuuden ja eteläisen valtakunnan pakkosiirtolaisuuden välillä on neljäkymmentäkuusi vuotta. Kun pyhäkön ja sotajoukon tallaaminen saatetaan päätökseen lopun aikana vuonna 1798, neljäkymmentäkuusi vuotta liittää ne kaksi sauvaa temppeliksi. Vuosina 723 eKr. ja 677 eKr. välillä temppeli revittiin maahan ja tallattiin jalkoihin. Vuonna 1798 tallaaminen päättyi, ja vuoteen 1844 mennessä temppeli oli pystytetty. Siellä heidän tuli tulla yhdeksi kansaksi, yhden kuninkaan alaisuuteen, ja lakata tekemästä syntiä iankaikkisesti. Se oli suunnitelma, mutta vuoden 1863 kapina siirsi suunnitelman vuoteen 2001.

Paavali määrittelee seurakunnan ruumiiksi ja Kristuksen pääksi, ja Paavali käyttää ruumista lihan vertauskuvana. Liha ja ruumis ovat Paavalille toistensa kanssa vaihdettavia termejä.

Sillä jos te elätte lihan mukaan, teidän on kuoltava; mutta jos te Hengen kautta kuoletatte ruumiin teot, saatte elää. Room. 8:13.

Ihmistempppelin rakenne perustuu Jumalan temppelin rakenteeseen. Ruumis, joka on seurakunta, vastaa yksilön temppelissä lihaa. Yksilön temppelissä mieli on pää, ja ruumis on liha.

Sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä, hänen lihastaan ja hänen luistaan. Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Tämä salaisuus on suuri; mutta minä puhun Kristuksesta ja seurakunnasta. Efesolaiskirje 5:30–32.

Temppeli, jonka Johanneksen tuli mitata silloin, kun seitsemännen enkelin pasuunan soiminen merkitsi Jumalan salaisuuden täyttymistyön alkamista, oli Jumalan temppeli; mutta ihmisen temppeli luotiin Jumalan temppelin kuvaksi. Ne ovat keskenään vaihdettavia vertauskuvia. Mooses oli vuorella neljäkymmentäkuusi päivää, jolloin hänelle näytettiin se malli, jota hänen tuli käyttää pystyttäessään maallista tabernaakkelia. Malli otettiin taivaallisesta temppelistä.

Kristus oli taivaallinen temppeli, lihassa ilmestynyt, ja Hän edustaa inhimillisen temppelin esikuvaa, sillä ihminen luotiin Hänen kuvakseen. Tästä syystä inhimillisen temppelin esikuva esitetään neljänäkymmenenäkuutena kromosomina.

Temppelit ovat profeettallisesti keskenään vaihdettavissa. Näin ollen temppeli, joka Johanneksen käskettiin mitata, koostui vain kahdesta osastosta, ilman esipihaa. Ensimmäinen osasto edustaa inhimillistä temppeliä, seurakuntaa (morsianta), kansakuntaa, ruumista, joka on liha. Toinen osasto edustaa jumalallista temppeliä, ylkää, kuningasta, päätä, joka on mieli. Iankaikkisen liiton lupaus,

joka toteutetaan sadan neljäkymmenen neljän tuhannen kohdalla viimeisinä päivinä, on havainnollistettu Hesekielin kolmannenkymmenennenseitsemännen luvun kahdella sauvalla. Sitä on havainnollistettu Johanneksen temppelillä, joka koostuu kahdesta osastosta. Sitä on havainnollistettu Paavalin täsmällisillä määritelmillä Kristuksen salaisuudesta uskovassa, kirkkauden toivosta.

Sinetöimisen työ, joka koskee niitä yhtä sataa neljääkymmentä neljää tuhatta, on jumaluuden pysyvää yhdistämistä ihmisyyteen. Tuo työ toteutuu seitsemännen pasuunan soidessa. Tuo yhdistyminen esitetään, rivi riviltä, monin eri tavoin Raamatussa. Vanhurskauttamisen ja pyhityksen työ ovat tämän työn teologiset termit. Vanhurskauttaminen on Kristuksen työ meidän Sijaisena, ja pyhityksen työ on Kristuksen työ meidän Esikuvana. Vanhurskauttaminen merkitsee oikeuttamme taivaaseen, ja pyhitys merkitsee soveltuvuuttamme taivaaseen. Molemmat nämä työt tuodaan uskovalle Pyhän Hengen läsnäolon kautta. Tätä työtä kuvataan Jumalan lain kirjoittamisena niiden sydämiin ja mieliin, jotka otetaan vastaan iankaikkiseen liittoon.

”Mieli” edustaa temppelin huonetta, jossa pää sijaitsee. Mieli on se, mitä kutsutaan ylemmäksi luonnoksi, vastakohtana lihalle, joka on alempi luonto. Mieltä edustavat ajatuksemme, lihaa edustavat tunteemme.

Monet kokevat tarpeetonta onnettomuutta. He kääntävät mielensä pois Jeesuksesta ja keskittävät sen liiaksi omaan itseensä. He paisuttelevat vähäisiä vaikeuksia ja puhuvat lannistavista asioista. He ovat syyllisiä suureen syntiin, tarpeettomaan nurinaan Jumalan kaitselmusta vastaan. Kaikesta, mitä meillä on ja mitä olemme, olemme velkaa Jumalalle. Hän on antanut meille kykyjä, jotka jossakin määrin ovat samanlaisia kuin ne, jotka hänellä itsellään on; ja meidän tulee ahkerasti työskennellä kehittääksemme näitä kykyjä, emme miellyttääksemme ja korottaaksemme itseämme, vaan kirkastääksemme häntä.

”Meidän ei tule sallia mieleemme horjua uskollisuudesta Jumalaa kohtaan. Kristuksen kautta me voimme ja meidän tulee olla onnellisia, ja meidän tulee omaksua itsehillinnän tottumuksia. Jopa ajatuksetkin on saatettava alamaisiksi Jumalan tahdolle ja tunteet järjen ja uskonnon hallintaan. Mielikuvitustamme ei ole annettu meille sitä varten, että sen sallittaisiin riehua hillittömästi ja kulkea omaa tietään ilman mitään pidättymisen ja kurin ponnistusta. Jos ajatukset ovat vääriä, tunteet ovat vääriä; ja ajatukset ja tunteet yhdessä muodostavat moraalisen luonteen. Kun päättämme, ettei meiltä kristittyinä vaadita ajatustemme ja tunteidemme hillitsemistä, joudumme pahojen enkelien vaikutuksen alaisiksi ja kutsumme heidän läsnäolonsa ja valtansa. Jos antaudumme vaikutelmiemme vietäviksi ja sallimme ajatustemme kulkea epäluulon, epäilyksen ja nurinan uomaa, olemme onnettomia, ja elämämme osoittautuu epäonnistumiseksi.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1885.

Yhdessä ajatukset ja tunteet muodostavat moraalisen luonteen. Luonteemme koostuu alemmasta ja korkeammasta luonnosta; mieli on korkeampi luonto, ja jos mielen ajatukset pyhitetään, myös tunteemme pyhitetään. Tämä johtuu siitä, että mieli on se korkeampi, hallitseva luonto niistä kahdesta luonnosta, jotka muodostavat ihmisyytemme. Ne ”voimat”, jotka suunniteltiin osaksi olemustamme, ovat ”jossakin määrin” ”samankaltaisia kuin ne, jotka” Kristuksella ”on”, sillä meidät luotiin Hänen kuvakseen, ja meidän ”tulisi vakavasti ponnistella kehittääksemme” noita

”voimia”.

Ihmisen korkeamman luonnon eli mielen voimat ovat arvostelukyky, muisti, omatunto ja ennen kaikkea tahto.

”Monet kyselevät: ’Kuinka minun tulee antautua Jumalalle?’ Haluat antaa itsesi Hänelle, mutta olet heikko moraalisisessa voimassa, epäilyksen orjuudessa ja syntielämäsi tapojen hallitseminen. Lupauksesi ja päätöksesi ovat kuin hiekasta punotut köydet. Et kykene hallitsemaan ajatuksiasi, yllykkeitäsi etkä kiintymyksiäsi. Tieto rikotuista lupauksistasi ja rauenneista sitoumuksistasi heikentää luottamustasi omaan vilpittömyyteesi ja saa sinut tuntemaan, ettei Jumala voi hyväksyä sinua; mutta sinun ei tarvitse vaipua epätoivoon. Sinun tulee ymmärtää tahdon todellinen voima. Se on ihmisen luonnon hallitseva voima, päätöksen eli valinnan voima. Kaikki riippuu tahdon oikeasta toiminnasta. Valinnan voiman Jumala on antanut ihmisille; heidän asiansa on käyttää sitä. Et voi muuttaa sydäntäsi, et voi itsestäsi antaa sen kiintymyksiä Jumalalle; mutta voit valita palvella Häntä. Voit antaa Hänelle tahtosi; silloin Hän vaikuttaa sinussa tahtomisen ja tekemisen hyvän tahtonsa mukaan. Näin koko olemuksesi tulee Kristuksen Hengen hallintaan; kiintymyksesi suuntautuvat Häneen, ajatuksesi ovat sopusoinnussa Hänen kanssaan.

”Hyvyyden ja pyhyiden kaipuu on oikea sikäli kuin se ulottuu; mutta jos pysähdytte siihen, siitä ei ole mitään hyötyä. Monet joutuvat kadotukseen, vaikka he toivovat ja haluavat olla kristittyjä. He eivät pääse siihen pisteeseen, että antautuisivat tahdoltaan Jumalalle. He eivät nyt valitse olla kristittyjä.

”Tahdon oikeanlaisen käyttämisen kautta voidaan elämässäsi saada aikaan täydellinen muutos. Luovuttamalla tahtosi Kristukselle liittyt siihen voimaan, joka on kaikkien hallitusten ja valtojen yläpuolella. Saat ylhäältä voimaa, joka pitää sinut lujana, ja näin sinut jatkuvan Jumalalle antautumisen kautta tehdään kykeneväksi elämään uutta elämää, uskon elämää.”
Steps to Christ, 47, 48.

Tahdon voima on ihmisen luonnon ”hallitseva voima”, ja hallitsija sijaitsee inhimillisen temppelin siinä osastossa, joka on liitossa ”sen voiman kanssa, joka on kaikkia hallituksia ja valtoja korkeampi”. Se paikka inhimillisessä temppelissä, jossa jumaluuden ja ihmisyyden yhtyminen tapahtuu, on sielun linnoitus. Jokaisella ihmisellä on linnoitus, ja sitä hallitsee joko Kristus tai Kristuksen arkkihollinen.

”Kun Kristus ottaa haltuunsa sielun linnoituksen, ihmisestä tulee yksi hänen kanssaan. Ja se, joka on yhtä Kristuksen kanssa, säilyttäen yhteytensä häneen, korottaen hänet valtaistuimelle sydämessään ja totellen hänen käskyjään, on turvassa pahan ansoilta. Yhdistyneenä Kristukseen hän kokoaa itselleen Kristuksen armolahjoja ja pyhittää voimansa ja kykynsä väkevyytensä Herralle voittaessaan sieluja hänelle. Yhteistyössä Vapahtajan kanssa hänestä tulee välikappale, jonka kautta Jumala toimii. Silloin, kun Saatana tulee ja pyrkii ottamaan sielun haltuunsa, hän huomaa, että Kristus on tehnyt hänet vahvemaksi kuin vahva, aseistettu mies.” Review and Herald, 12. joulukuuta 1899.

Sielun linnoitus on ihmisen sydän ja mieli. Uuden liiton lupaus osoittaa uskovalle kolme ensisijaista lupaus. Hänelle luvataan maa asuttavakseen, niin kuin Eedenin puutarha oli Aadamille ja Eevalle, mikä puolestaan kuvasi luvattua maata Hänen liitossaan muinaisen Israelin kanssa, mikä puolestaan kuvasi hengellistä, kirkasta maata hengelliselle Israelille, ja nämä kaikki kolme todistavat, rivi riviltä, lupauksesta uudeksi tehdystä maasta niille, jotka voittavat niin kuin Hän voitti.

Kun Adam ja Eeva tekivät syntiä, heidät ”hajotettiin” pois Eedenin puutarhasta ”seitsemäksi ajaksi”, ja vasta seitsemän vuosituhannen jälkeen maa tehdään uudeksi ja Eedenin puutarha palautetaan. Muinaisen Israelin hajottaminen ”seitsemäksi ajaksi” oli Aatamin ja Eevan hajottamisen esikuva. Liitto lupaa maan asuinsijaksi, ja se oli lupaus ennalleen palautetusta Eedenistä. Pyhäkön ja sotajoukon tallaaminen jalkoihin kuvaa synnin asteittaista voimistumista ihmiskunnan keskuudessa, mikä alkoi Aatamin synnistä.

Liiton kaksi muuta lupaus ovat, että uskolliset saavat uuden ruumiin ja uuden mielen, jopa Kristuksen mielen. Ruumis on liha, alempi luonto, ja suhteessa Kristukseen se on seurakunta. Mieli on ylempi luonto; se on se, minkä sisar White määrittelee ”sielun linnakkeeksi”. Paavali opettaa selvästi, että me saamme Kristuksen mielen sillä hetkellä, kun hyväksymme evankeliumin vaatimukset, kun meidät vanhurskautetaan. Hän opettaa myös, ettemme saa uutta ja kirkastettua ruumista ennen toista tulemusta.

Katso, minä ilmoitan teille salaisuuden: emme kaikki nuku pois, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa; sillä pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutamme. Sillä tämän katoavaisen tulee pukeutua katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen tulee pukeutua kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen on pukeutunut katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen on pukeutunut kuolemattomuuteen, silloin käy toteen se sana, joka on kirjoitettu: Kuolema on nieltä ja voitto saatu. Kuolema, missä on sinun otasi? Tuonela, missä on sinun voittosi? Kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. 1 Korinttolaisille 15:51–56.

Oppi, jonka Johanneksen mukaan tunnistaa ne, jotka uskovat tällaisia harhaoppeja, antikristukseksi, väittää, ettei Kristus milloinkaan ottanut vastaan ruumista, joka olisi ollut alttiina synnin vaikutuksille, jotka olivat alkaneet kohdata ihmiskuntaa Aadamin synnistä lähtien.

Ja jokainen henki, joka ei tunnusta, että Jeesus Kristus on tullut lihassa, ei ole Jumalasta; ja tämä on antikristuksen henki, jonka te olette kuulleet olevan tulossa, ja se on jo nyt maailmassa. 1. Joh. 4:3.

Babylonin (antikristuksen) viini, joka opettaa ”tahratonta sikiämistä”, väittää, että Maria tehtiin täydelliseksi, niin kuin Adam ja Eeva olivat ennen syntiä, jotta Jeesuksen syntymä perustuisi jumaluuden (Pyhän Hengen) sikiämiseen yhdessä täydellisen ihmisyyden (Marian) kanssa. Väärä oppi tahrattomasta sikiämisestä ei käsittele sitä, milloin Jeesus sikisi Marian kohdussa, vaan sitä, kuinka Maria sikisi Aadamin ja Eevan täydellisyydessä. Väite, että se liha, jonka Kristus otti päällensä tullessaan lunastamaan ihmisen, oli synnitöntä lihaa, jossa ei ollut perinnöllisyyden vaikutuksia, on antikristuksen oppi.

Sillä monta villitsijää on lähtenyt maailmaan, niitä, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristusta lihassa tulleeaksi. Tällainen on villitsijä ja antikristus. 2. Joh. 1:7.

Kun Kristus herätettiin kuolleista, Inspiraatio osoittaa huolellisesti, että Hänellä oli silloin kirkastettu ruumis. Hänen ylösnousemuksensa kuvasi vanhurskaiden ylösnousemusta toisessa tulemuksessa, ja juuri silloin me saamme liiton lupauksen uudesta ruumiista.

Aika oli tullut, jolloin Kristuksen tuli nousta Isänsä valtaistuimelle. Jumalallisena voittajana Hän oli palaamassa voiton saaliit mukanaan taivaallisiin esipihoihin. Ennen kuolemaansa Hän oli lausunut Isälleen: ”Minä olen kirkastanut sinut maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni.” Joh. 17:4. Ylösnousemuksensa jälkeen Hän viipyi maan päällä jonkin aikaa, jotta Hänen opetuslapsensa tulisivat tutuiksi Hänen kanssaan Hänen ylösnousseessa ja kirkastetussa ruumiissaan. Nyt Hän oli valmis lähtemään. Hän oli vahvistanut todeksi sen, että Hän oli elävä Vapahtaja. Hänen opetuslastensa ei enää tarvinnut yhdistää Häntä hautaan. He saattoivat ajatella Häntä kirkastettuna taivaallisen maailmankaikkeuden edessä.” Alfa ja omega, 829.

Liiton lupaus maasta asuinsijaksi täyttyy uudistetussa maassa, kun Eeden on ennallistettu ja ensimmäisen Aadamin ihmiskunnan ”seitsemän aikaa” (seitsemän tuhatta vuotta) kestänyt hajotus on päättynyt. Liiton lupaus uudesta ja kirkastetusta ruumiista toteutuu toisessa tulemisessa, silmänräpäyksessä.

”Betlehemin kertomus on ehtymätön aihe. Siihen on kätkeytyä ’Jumalan viisauden ja tiedon rikkauden syvyys’. Room. 11:33. Me ihmettelemme Vapahtajan uhria, kun Hän vaihtoi taivaan valtaistuimen seimeen ja palvovien enkelien yhteyden tallin eläimiin. Ihmisen ylpeys ja omavaraisuus saavat nuhteensa Hänen läsnäolossaan. Kuitenkin tämä oli vasta Hänen ihmeellisen alentumisensa alku. Jumalan Pojalle olisi ollut miltei ääretön nöyryytys ottaa ihmisen luonto ylleen silloinkin, kun Adam vielä seiso i viattomuudessaan Eedenissä. Mutta Jeesus otti ihmisyyden vastaan silloin, kun sukukunta oli synnin neljäntuhannen vuoden aikana heikentynyt. Kuten jokainen Aadamin lapsi Hän otti vastaan perinnöllisyyden suuren lain vaikutusten seuraukset. Mitkä nämä seuraukset olivat, käy ilmi Hänen maallisten esi-isänsä historiasta. Hän tuli tällaisen perinnön kanssa osalliseksi meidän murheistamme ja kiusauksistamme sekä antaakseen meille esikuvan synnittömästä elämästä.” Aikakausten Toivo, 48.

Kun ihminen täyttää evankeliumin vaatimukset, hän saa siinä samassa uuden mielen, nimittäin Kristuksen mielen, mutta ruumis, eli se, mitä Paavali myös kutsuu lihaksi, muutetaan toisessa tulemuksessa. Alempaa luontoa, joka muodostuu tunteista, ei poisteta kääntymyksessä. Nämä tunteet, jotka ovat yksi osa moraalista luonnetta, pysyvät toiseen tulemukseseen saakka. Nämä tunteet edustavat emotionaalista järjestelmää, joka liittyy hormonaaliseen järjestelmään. Ne edustavat aisteja, jotka liittyvät hermostoon. Kaikki ihmisen alemman luonnon osatekijät, joita pidetään tunteina, jakautuvat kahteen perusluokkaan. Toinen tunteiden laji on esi-isiltämme perittyjä taipumuksia, ja toiset tunteiden lajit ovat omien valintojemme kautta kehittämiämme viljeltyjä taipumuksia.

Jotkin perityt taipumukset ovat yksinkertaisesti osa ihmisluontoa, ja jotkin perittyjen taipumusten lajit suuntautuvat pahaan. Kehittyneet tunteiden muodot ovat sitä, minkä me itse valinnoillamme muodostamme, ja perityt taipumukset siirtyvät edelleen ”perinnöllisyyden suuren lain” välityksellä.

Jeesus ”otti ihmisyyden vastaan silloin, kun sukua oli heikentänyt neljätuhatta vuotta syntiä. Kuten jokainen Aadamın lapsi Hän otti vastaan suuren perinnöllisyyden lain vaikutuksen seuraukset. Mitkä nämä seuraukset olivat, käy ilmi Hänen maallisten esi-isänsä historiasta. Tällaisen perinnön kanssa Hän tuli osalliseksi murheistamme ja kiusauksistamme sekä antaakseen meille esimerkin synnittömästä elämästä.” Neljätuhatta vuotta vaikuttaneen suuren perinnöllisyyden lain seuraamuksista huolimatta Jeesus piti aina nämä taipumukset tahdonvoimansa avulla alamaaisina, eikä Hän kertaakaan osallistunut minkään syntisen tunteen vaalimiseen.

Jos Jeesus olisi ottanut vastaan ihmisruumiin sellaisena kuin Aadam ja Eeva sitä edustivat ennen syntiinlankeemustaan, ottamatta vastaan niitä ihmiskunnan heikentymisen seurauksia, jotka olivat aiheutuneet yli neljän tuhannen vuoden turmeluksesta, Hän ei olisi antanut esimerkkiä siitä, kuinka jokainen Jumalan lapsi voi voittaa.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

Monet pitävät tätä Kristuksen ja Saatanan välistä taistelua sellaisena, ettei sillä ole mitään erityistä merkitystä heidän oman elämänsä kannalta; ja heille se herättää vain vähän mielenkiintoa. Mutta jokaisen ihmissydämen alueella tämä kiista toistuu. Kukaan ei koskaan jätä pahuuden rivejä ryhtyäkseen palvelemaan Jumalaa kohtaamatta Saatanan hyökkäyksiä. Ne houkutukset, joita Kristus vastusti, ovat juuri niitä, joita meidän on niin vaikea kestää. Ne kohdistettiin Häneen sitäkin paljon suuremmassa määrin, mitä ylevämpi Hänen luonteensa on meidän luonteeseemme verrattuna. Maailman syntien kauhistuttavan painon levätessä Hänen yllään Kristus kesti koetuksen ruokahalun, maailmanrakkauden ja sen korskeudenhalun suhteen, joka johtaa uhkarohkeuteen. Nämä olivat ne kiusaukset, jotka voittivat Aadamın ja Eevan ja jotka niin helposti voittavat meidät.

”Saatanana oli viitannut Aadamın syntiin todisteena siitä, että Jumalan laki oli epäoikeudenmukainen eikä sitä voitu noudattaa. Kristuksen tuli meidän ihmisyydessämme lunastaa Aadamın epäonnistuminen. Mutta kun kiusaaja kävi Aadamın kimppuun, hänessä ei ollut mitään synnin vaikutuksia. Hän seiso i täydellisen miehuuden voimassa, omistaen mielen ja ruumiin täyden elinvoiman. Eedenin kirkkaus ympäröi häntä, ja hän eli päivittäisessä yhteydessä taivaallisten olentojen kanssa. Toisin ei ollut Jeesuksen laita, kun Hän astui erämaahan kamppaillakseen Saatanaa vastaan. Neljätuhatta vuotta ihmissuku oli ollut vähenevässä määrin ruumiillisessa voimassa, henkisessä kyvyssä ja moraalisessa arvossa; ja Kristus otti päälleen rappeutuneen ihmisyyden heikkoudet. Vain näin Hän saattoi pelastaa ihmisen hänen alennuksensa syvimmistä syvyyksistä.

”Monet väittävät, että Kristuksen oli mahdotonta joutua kiusauksen voittamaksi. Silloin Häntä ei olisi voitu asettaa Aadamın asemaan; Hän ei olisi voinut saavuttaa sitä voittoa, jota Aadam ei onnistunut saavuttamaan. Jos meillä missään suhteessa olisi ankarampi taistelu kuin Kristuksella oli, silloin Hän ei kykenisi auttamaan meitä. Mutta Vapahtajamme otti

ihmisyyden kaikkine siihen liittyvine alttiuksineen. Hän otti ihmisluonnon ja siihen sisältyvän mahdollisuuden antaa periksi kiusaukselle. Meillä ei ole mitään kannettavana, mitä Hän ei olisi kestänyt.”

Kristuksen kohdalla, samoin kuin pyhän parin kohdalla Eedenissä, ruokahalu oli ensimmäisen suuren kiusauksen perusta. Juuri siitä, mistä turmio alkoi, täytyy meidän lunastuksemme työn alkaa. Niin kuin Aadam lankesi ruokahalun tyydyttämisen kautta, samoin Kristuksen tuli voittaa kieltämällä ruokahalu. ”Ja paastottuaan neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä Hän lopulta tuli nälkäiseksi. Ja kiusaajan tullessa Hänen luokseen tämä sanoi: Jos Sinä olet Jumalan Poika, käske, että nämä kivet muuttuvat leiviksi. Mutta Hän vastasi ja sanoi: Kirjoitettu on: ’Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.’”

“Aadamista Kristuksen aikaan asti itsensä hemmottelu oli lisännyt ruokahalujen ja himojen valtaa, kunnes niillä oli miltei rajoittamaton hallinta. Näin ihmiset olivat alentuneet ja sairastuneet, ja itsestään heidän oli mahdotonta voittaa. Ihmisen puolesta Kristus voitti kestämillä ankarimman koetuksen. Meidän tähtemme Hän harjoitti itsehillintää, joka oli nälkää tai kuolemaa voimakkaampi. Ja tähän ensimmäiseen voittoon sisältyivät muut kysymykset, jotka liittyvät kaikkiin meidän taisteluihimme pimeyden valtoja vastaan.” Alfa ja omega, s. 117.